

Draga učiteljica,

Pišem vam, da bi se vam zahvalila. Najverjetneje se sami niti ne zavedate, da ste mi v srednji šoli podali izjemno pomembno sporočilo. Sporočilo, ki ni bilo neposredno namenjeno meni, vendar je name močno vplivalo in ga še danes nosim s seboj.

Ko sem obiskovala srednjo šolo, sem se že jasno zavedala svoje spolne usmerjenosti. Vedela sem, kdo mi je všeč, le priznati še nisem upala. Vsaj ne glasno. Z občudovanjem sem spremljala dve sošolki, ki sta se po šoli sprehajali z roko v roki in se nasploh vedli kot vsi srednješolski, sveže zaljubljeni parčki. Z občudovanjem sem opazovala njiju dve in s strahom druge sošolce – medtem ko sta onidve zaljubljeno plavali po šolskih hodnikih, so se namreč za njima obračali pogledi, včasih sta se morali prebiti skozi salve smeha in kazanja s prsti.

Nekega nič kaj posebnega dne pa je vsa ta pozornost, ki sta jo poželi, kjerkoli sta se pojavili, izbruhnila v izredno negativni reakciji. Ko sta nič hudega sluteč šli mimo nekega starejšega fanta, je ta vstal, stopil pred njiju, se zlobno zarežal in se jima zadril v obraz: »Kaj je lezbi, a vama jaz pokažem, kaj vama manjka?! Moj k**** vama manjka!« Ogabne besede je pospremil z ogabno gesto – zagrabil se je za mednožje in ga pomenljivo stresel. Dekleti sta ostali brez besed, sicer ni bilo videti, da bi se ga bali, pa vendar – ostali sta brez besed. In tistih nekaj trenutkov tišine, ki je nastala po dogodku, ko so oni trije stali sredi hodnika, vsi ostali pa smo brez besed strmeli, tistih nekaj trenutkov se je zdelo neskončno dolgih.

Spomnim se, da mi je zastal dih, v grlu se mi je nabral nekakšen cmok, ki so ga sestavljali jeza, strah, bes, žalost in še marsikatero čustvo, ki ga noben mlad človek ne bi smel čutiti zaradi svoje ali tuje ljubezni. Roke so se mi v trenutku začele tresti, v očeh so se mi nabirale solze. Želela sem zakričati, želela sem kričati nazaj, na fanta, ki je s takim ponosom ponujal svoje genitalije – želela sem mu reči, naj jih kar ima in naj se nam ne približuje z njimi. Naj dekleti pusti pri miru in najde nekoga, ki ga bo njegovo »bogastvo« dejansko zanimalo. Vendar si tega nisem upala.

V tistem trenutku, ki ne bi mogel biti primernejši, ste na hodniku stali vi, učiteljica, ki za dano situacijo ne bi mogli biti primernejši. Jasno se spomnim presenečenega izraza na vašem obrazu, ki se je spremenil v obraz besneče nevihte, ko sta dojeli pomen besed, ki jih je fant ravnokar izrekel. Nato se je vse začelo odvijati kot v hitrem posnetku. Ko smo se vsi zavedli, da stojite med nami, je na hodniku završalo. Fant se je obrnil, hitro umaknil roko izmed nog in čakal. Nato se je vsul plaz besed iz vaših ust: »Kako si drzneš reči kaj takega? Kako ti kaj takšnega sploh pade na misel?« Za roko ste ga odvlekli v prvo prazno učilnico in za seboj zaprli vrata.

Nihče ne ve natančno, kaj sta se v učilnici pogovarjala, kakšne besede ste uporabili, da so se ga dotaknile. Vem le, da se je, ko se je vrnil iz učilnice s sklonjeno glavo, dekletoma opravičil in nikoli več ni obračal pogleda za njima, ni se jima posmehoval ali kazal nanju s prstom. Če so se na hodniku kdaj srečali, jima je le resno pomignil z glavo v pozdrav in nadaljeval svojo pot. Takrat se mi je to zdelo kot čarovnija. Nisem bila vajena, da bi se kdo postavil v bran lezbijkam ali gejem, nisem bila vajena, da obstajajo ljudje, ki so pripravljene glasno povedati, da homofobija in diskriminacija nista sprejemljivi. Vendar zaradi vas od takrat verjamem v takšno čarovnijo in za to se vam zahvaljujem.

Nina (22)